

23. 9. - sv. Pius z Pietrelciny (1887 - 1968)

Otec Pius se narodil v jižní Itálii v Pietrelcině 25. května 1887. Byl pokřtěn na jméno František. Bůh jej k sobě připoutal už v raném dětství. Rád konal kající skutky a byl prostě zbožný. Toužil přijmout Ježíše v svatém přijímání. Už ve třinácti letech se mu dostávalo od Boha mimořádných osvícení, jak dosvědčí následující případ. Otec Pius se totiž jednou tázal sestry mé známé paní: „Co myslíš, znalas dříve ty mne, nebo já tebe?“ „Já vás, Otče.“ Usmál se: „Co tě vede! Víš, už když mi bylo třináct let, ukázal mi Bůh všechny duše, které jednou ke mně přijdou, a tys byla mezi nimi.“ Za tyto duše je před Bohem odpovědný. V témže věku mu jistá paní občas posílala dárky, jednou též kaštiny v plátněm sáčku. Když jí byl sáček vrácen, ve své prostotě se rozhodla jej neprat a uschovala si jej jako relikvii. Jednou v sobotu večer měla na práci něco ve stodole, kde její muž, kameník, měl uložen soudek střelného prachu. Když šla kolem soudku se svíčkou, došlo k explozi. Po nabytí vědomí se ve velkých bolestech a zalita krví po čtyřech odpelazila do kuchyně. Tam ji napadlo vyhledat sáček a s posledním napětím sil si jej přiložila na rány. Byla okamžitě zdráva. Byl to tedy, pokud známo, první zázrak, který Bůh skrze Otce Pia způsobil.

V patnácti letech vstoupil František do kapucínského kláštera a přijal jméno Pius. Zdraví měl chatrné, ale místo spánku se často polovinu noci promodlil; odříkáním nabýval vnitřní síly. „Kdo chce být můj učedník, ať na sebe denně bere svůj kříž,“ řekl Ježíš. Otec Pius si však dobrovolně nakládal i břemena jiných lidí. Byl velkorysý a Bůh se nedal zahanbit. Posiloval jej ve vytrvalosti i mimořádným způsobem. Jednou zaslechl ze svatostánku hlas: „Budeš bičován, korunován trním a ukřižován.“ Po čase jej zachvátila horečka; bylo nutno přivolat lékaře; tomu však při měření teploty praskl teploměr. Použil jiného, praskl též. Rozrušen vzal tedy teploměr na měření vody v lázni a zjistil, že pacient má teplotu 48,5 stupně Celsia. Tento úkaz se u Otce Pia vyskytuje dosud a vědci pro něj nemají vysvětlení.

Už tehdy Otec Pius tajemně prožil muka Ježíšova ukřižování. Jednoho dne přestal jíst. Jeho představení každým dnem očekávali smrt; konečně po 36 dnech vyrozuměli rodiče. Přijel otec a po spatření syna prohlásil: „Nenechám své dítě umřít tady; má-li zemřít, ať umře doma. Vezmu ho s sebou.“ Otec kvardián se zdráhal nemocného vydat, protože byl už členem řádu; svolení však nakonec dal páter provinciál a otec se synem se vydali vlakem domů. V Beneventě čekali na spojení. Znenadání syn otce poprosil: „Tati, kup mi limonádu, mám žízeň!“ a když se napil, zvolal: „Už mám zase sílu a jsem zdravý; prosím tě, kup mi ještě

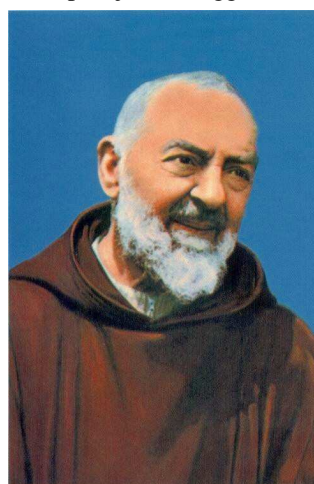
pohlednici, musím napsat Otci provinciálovi, že jsem se uzdravil!“ — Otec Pius jí tak málo, že by to k životu nestačilo ani ročnímu dítěti; na jídlo často zapomene po celé dny.

Roku 1910 byl vysvěcen na kněze. Byl také ve vojenské službě a leccos tam zkusil. Dne 20. září 1915 mu byly vtištěny Kristovy rány neviditelně, a přesně za tři roky, 20. září 1918, je obdržel viditelným způsobem. Když se tehdy modlil s rozpjatýma rukama v chóru před křížem, zahořel svatostánek podivným světlem. Kristus v podobě nevyslovitelně krásného mladého muže se snašel k Otci Piovi. Když procitl z této vize, měl viditelně vtištěny Kristovy rány. Je prvním knězem, který byl kdy stigmaty vyznamenán (sv. František byl pouze jáhnem). Jeho spolubratři jej našli ležícího na dlažbě chóru. Odesli ho do cely a zpozorovali, že má na rukou, na nohou a v levém boku rány. Jeden zvědavý bratr je chtěl podrobněji zkoumat, ale Otec Pius ho přísným pohledem donutil respektovat své tajemství. Zpráva o věci se rozletěla po kraji. Ze široka z daleka se počali hrnout věřící, aby spatřili Otce Pia a mohli s ním promluvit. Od té doby nepřestaly rány krváčet, a přestože už uplynulo 47 roků, nijak se nezměnily. Na rukou i na nohou mají přes dva centimetry v průměru a procházejí z obou stran, takže je možno spojit v nich ukazováček s palcem. Rána v boku je 7 cm dlouhá a 5 cm široká, tkáň jsou rozrušeny až k srdci. Věhlasný lékař dr. Festar, dříve volnomyšlenkář, vydal po důkladném průzkumu ran následující posudek: „Rány tohoto omilostněného kněze, připomínající strašná zranění našeho Spasitele, nelze vysvětlit přirozeným způsobem, neboť odporují všem přírodním zákonům. Každá normální rána se buď zahojí, nebo zanítí; u Otce Pia přes všechno úsilí odborníků nedochází ani k tomu, ani k onomu. Ze stanoviska vědy nelze vysvětlit, že otevřená rána se nezvětšuje ani nezmenšuje.“ Ačkoliv se zraněná místa na rukou pravidelně myjí dost špatným mýdlem a obyčejnou vodou a jsou ve stálém styku s vlněnými rukavicemi, nedochází k infekci. Roku 1925 se Otec Pius podrobil operaci hrudníku. Rána operaci způsobená se bez komplikací zhojila, kdežto stigmata krvácejí neustále. Na noc si bere rukavice z bílé bavlny; ráno bývají prosáklé krví. Pere si je sám ve své cele. Rána v boku rovněž silně krvácí. Ztráta krve za den odpovídá obsahu čajového šálku. Kolem prsou nosí plátný obvaz. Jistá paní se kdysi ptala, zda ho rány bolí. „Myslíš, že mi je dal Pán Bůh

pro okrasu?“ zněla odpověď.“ „Otče Pie, a jak vás to bolí?“ „Zrovna tak, jako když vezmeš hřebík, prorazíš si jím ruku a točíš jím!“ Při mši svaté a v době velikonočního postu se bolesti stupňují. Pro Otce Pia jsou tyto rány nejvyšším vyznamenáním, jakým jen může Bůh člověka obdařit. Jaký význam mají pro nás? Měly by nás pohnout k tomu, abychom víc mysleli na svého Spasitele. Právě že lidé na ukřižovaného Ježíše zapoměli, ukázal se Kristus znovu na svém služebníkovi Otci Piovi, abychom na vlastní oči viděli, za jakou cenu nás Pán vykoupil. Otec Pius může se svatým Pavlem říci: Už nežiji já, nýbrž žije ve mně Kristus! A jak se staví ke svým ustavičným mukám? Užívá slov tak krásných, že jim stěží rozumíme: „Jsou to plameny Boží lásky, a já trpím rád.“ Ví, že svým utrpením zachraňuje mnoho duší; jeho velkou láskou jsou právě velcí hříšníci. — Má nesmírnou úctu k Matce Boží a denně od ní získává mnoho milostí. Je skromný a prostý až k pokoře; snaží se vyhnout veškeré nápadnosti.

Starostmi a nemocemi stížení lidé se k němu hrnou ze všech stran. On ví, co je utrpení, a ve své dobrotě jim u svého Mistra vyprošuje pomoc. Pošta mu denně přináší 800 až 1000 dopisů, a poutníci mu jich denně přinášejí ještě víc. Pochopitelně je nemůže všechny číst, ale přesto často ví jejich obsah. Závažnější cizojazyčné dopisy mu jeho spolubratři překládají, méně závažné mu donesou do cely. V noci se Otec Pius modlí a často do nich nahlédne; odpověď dostanou všichni (je nutné přiložit mezinárodní zpáteční kupon).

Do San Giovanni Rotondo se jezdí přes Benátky, Bolognu, Ankonu, Pescara, Foggii; odtud pak ještě 40 km autobusem.

Bývalo to bezvýznamné místo, dnes je cílem nesčetných poutníků. Klášter leží na výšině 2 km za městem. Je to jednoduché stavení s prostým kostelem, jak bývá u kapucínů zvykem. Aby se na mši mohlo zúčastnit co nejvíce poutníků, slouží jí Otec Pius od jara do podzimu pod širým nebem. Po pravém boku kláštera stojí nová klinika, nejpěknější a nejmodernější v celé Itálii; je životním dílem Otce Pia. Kolem kláštera vyrostlo mnoho hotelů, obchodů a domů, aby se poutníci měli kde ubytovat a stravovat.

(převzato z brožurky „Informace o Otci Piovi“, vydal Karl Wagner, Vídeň; Imprimatur 1966)

**P. Pio, kapucín
blahořečen 2. 5. 1999,
svatořečen 16. 6. 2002**